

– Bara? – kérdezte Baksa bizonytalanul.

– Bara!! – visította Rosmann.

Talpra ugrottak.

– Elvágódott, emlékszem, elvágódott – dadogta Baksa. Homlokán kiütött a veríték.

Pocsai és az acetilénés az üzem felé futottak. Baksa Rosmann talpát kezdte rugdosni.

– Gyere, keressük – sziszegte a fogai közt.

Felelősnek tartotta Bara sorsáért. Miért nem szólt előbb, ha észrevette?... Rosmann nyöszörgött. Tágra meredt szemei üvegesen, fénytelenül ültek a gödreikben, könnyek folytak végig az arcán. Baksa dühösen nézte hervadt, vénasszonyos arcát, tehetetlen testét, aztán a többiek után eredt.

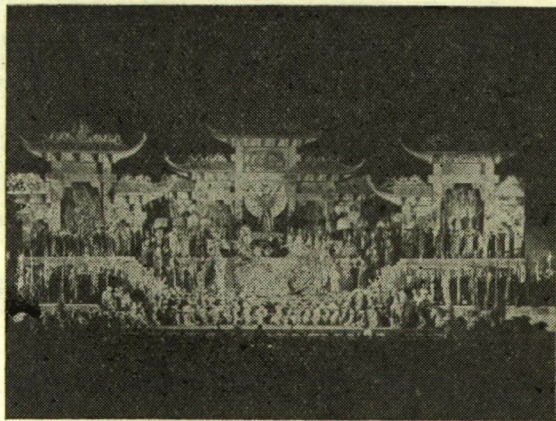
Az úszó alatt érte utol őket. Megdermedve, mozdulatlanul álltak egymás mellett, szemeiket az üzemre meresztették.

Bara császarkált a romok tetején. Kétrét görnyedve, jobb kezét a gyomrára szorítva haladt, szabad bal kezével kapaszkodott a különféle szétroncsolt maradványokba. Néha összecsukszott. Feltápáskodott, és tovább folytatta az útját. Káromkodott, fájdalmas, görcsös nyüszítés volt a hangja. Szétgörgette a horpadt alkoholos hordókat, szétrúgta a vastag parafa szigetelést, amit a légnomás nagy kupacokba hordott össze. Megemelte az emelet szétszagattott vasplatinijait, alájuk nézett. Tanácstalanul jártatta végig tekintetét a romhalmazon, aztán elvágódott. Nem emelkedett fel többé.

Baksa feléje rohant, magával ragadva a többieket is.

Mire rátaláltak, elvesztette az eszméletét. Két lúgosedény között feküdt, haja beleért a szutykos vakolatolatba. Kivitték az udvarra, letépték róla a ruhát, lemosták vörös, lúgmarta testét. Közben magához tért. Rémülten nézett körül, aztán boldog, kaján mosoly terült szét az arcán.

– Istenem! – suttozta elégedetten – hát sohasem szabadítasz meg tőlük?

*Szegedi Szabadtéri Játékok, 1965.
Jelenet a Turandotból*